



eglutė

1982
SPALIS



eglutė

1982
spalis

TURINYS

- 3 KALAKUTO MOKINYS, L. Žitkevičius
- 4 KĄ PADARĖ MEŠKIUKAS ŽALIUKAS (I), J. Jankus
- 11 PINGVINO CEPELINO GIMTADIENIS, Teta Audronė
- 18 PASAKĖLĖ, N. Jankutė
- 19 JUOKIMĖS
- 20 GALVOSŪKIAI
- 24 VAIKŲ KŪRYBA
- 28 GAMTA IR APLINKA
- 32 NAUJA KNYGA VAIKAMS

PIEŠINIAI

1982 m. viršeliai Dianos Kizlauskienės

Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- A. Čeponytės — 3
- D. Stončiūtės-Kuolienės — 5, 7, 8, 9
- A. Skrupskelienės — 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17
- M. Ambrozaitienės — 3
- P. Osmolskio — 19
- R. Karosaitės — 28
- A. Sruoginienės — 30
- V. Kubiliūtės — 31

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

KALAKUTO MOKINYS

L. Žitkevičius

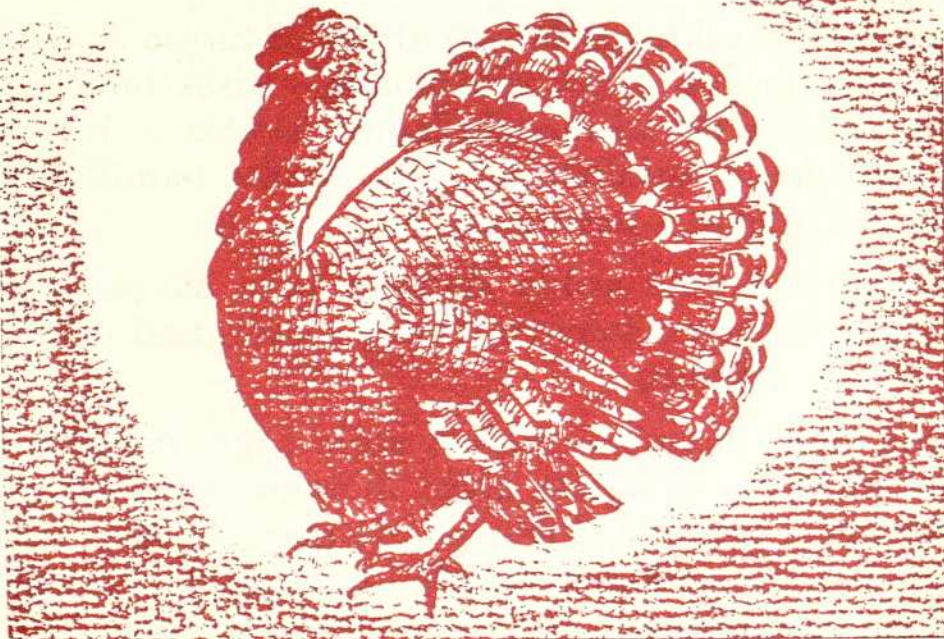


Tarė drūtas kalakutas:
— Turku turku! Ar matai?
— Nei tu turkas, nei tu drūtas! —
Atsakiau aš jam rimtai.

Šimtas varnų susirinko
Ir paklausė: — Iš kur tu?
Atsakiau: — Iš Vabalninko!
Varnų kalbą suprantu.

Bet štai mokytojas tarė:
— Du ir vienas — kiek tai bus?
Nežinau, kas pasidarė.
Argi aš toks nekalbus?

— Nemanykite, vyručiai,
Kad aš esu tinginys.
Aš labai, labai protingas
Kalakuto mokinys!





KĄ PADARĖ MEŠKIUKAS ŽALIUKAS

*Jurgis Jankus
sutrumpinta ir pritaikyta "Eglutei"*

I

Kai Aldutė buvo visiškai maža, ji gavo dovanų meškiuką. Kas jį dovanojo, aš nežinau. Ir Aldutės mama nežino.

Aldutei meškiukas labai patiko. Ji turėjo ir daugiau meškiukų, bet tas buvo gražiausias. Visas buvo žalias, žalias, žalesnis net už medžių lapus. Akutės — juodos sagos, gaurukai — minkšti, minkšti. Aldutė pamilo tą meškiuką ir Žaliuku jį pavadino.

Vakare Aldutė guldė Žaliuką šalia savęs, pasakas jam sekė, daineles dainavo. Naktį klostė, kad nesušaltų, kad slogos negautų.

Bet vieną dieną pas Aldutę atėjo Liga. Atėjo ir pasiėmė Aldutę į savo karštą glėbį. Ji paguldė Aldutę į lovą ir pati kartu atsigulė. Liga spaudė mergytę taip, kad jai kvėpuoti buvo sunku, ir pajudėti buvo sunku, ir rankutę pakelti buvo sunku.

— Kam tu ją taip spaudi? — ėmė bartis Žaliukas.

— Dabar Aldutė nebe tavo, bet mano! — nusijuokė Liga.

Aldutę išbėrė raudonomis dėmėmis visur, visur — ir ant veido, ant rankų, ant kojų...



Aldutės mama pašaukė gydytoją. Atėjo jis — toks žilas, su akiniais. Pažiūrėjo jis į Ligą iš vienos pusės, pažiūrėjo iš kitos.

— Ar ji greitai išeis? — paklausė Aldutės mama.

— Nežinau... Daug ligų mačiau, bet tokios didelės dar ne.

Liga buvo tokia didelė, kad ir pats gydytojas nusigando ir tylus išėjo pro duris.

Nusiminė Aldutės tėvelis. Dar labiau nusiminė Aldutės mamytė. Bet labiausiai iš visų nusiminė Žaliukas.

— Klausyk, Liga, tu negeroji, — pasakė meškiukas. — Tu paleisk Aldutę ir apsikabink mane. Gali spausti, kiek nori. Aš nebijau. Aš galiu nekvėpuoti, o Aldutė negali...

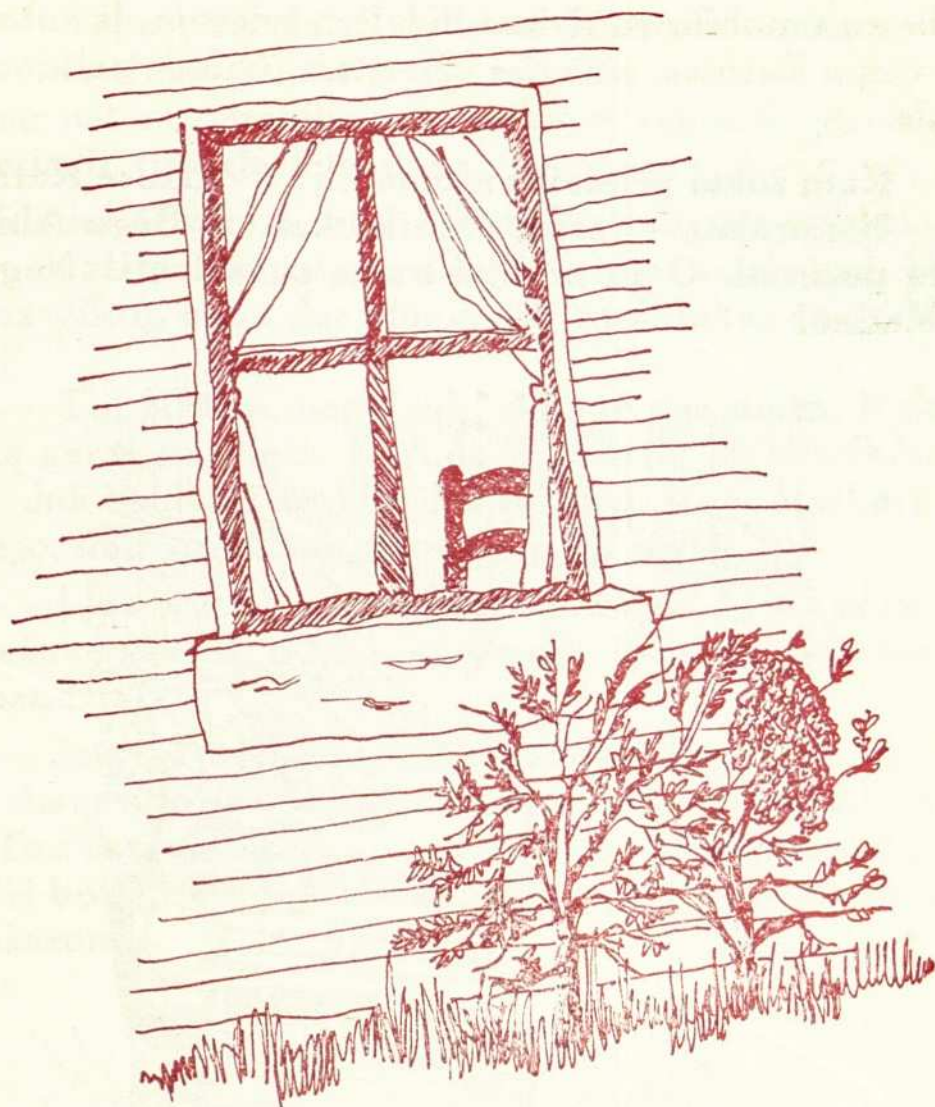
— Ne! — atšovė Liga ir nuo Aldutės nesitraukė.

Meškiukui pradėjo varvėti ašaros iš juodų sagų, kurios buvo įsiūtos akių vietoje. Jis taip norėjo būti stiprus, didelis meškinas. Stipresnis už Ligą, kad galėtų paimti ją ir išmesti pro langą. Bet jis nebuvo stiprus, jis buvo tik mažas meškiukas...

Naktį, kai visi užmigo, pasidarė tylu, tylu.

Žaliukas pakėlė galvutę, pasiklausė. Perkėlė vieną kojųtę per lovos kraštą, pasiklausė, perkėlė kitą ir smukt išsmuko iš lovytės ant grindų.

Jis tyliai išslinko į virtuvę, iš virtuvės į valgomąjį, iš valgomojo į svečių kambarį. Ten užlipo ant minkštos kėdės, nuo kėdės ant stalo, nuo stalo ant palangės. Meškiukas prasispraudė pro pravirą langą ir nukrito į gėles.



Čia buvo labai tamsu. Lynojo smulkus lietus, gėlių žiedai ir lapai buvo pilni vandens. Žaliuką nukrėtė šiurpas. Jis pro gėles išlindo į pievutę. Iškėlęs kojytę pažiūrėjo, iš kur vėjas pučia, pauostė orą į vieną pusę, pauostė į kitą ir pradėjo bėgti. Perbėgo sodą, išlindo pro tvorą į gatvę.

Nesidairydamas, meškiukas bėgo per gatvę. Tik iš karto spygt, suspeigė kas, ir Žaliukas parvirto. Paskui pasižiūrėjo viena akimi į šoną: nagi visiškai prie jo stovi

didelis automobilis su dviem didelėm šviesom. Iš automobilio išlipo Katinas, smagiai užriestais ūsais ir geltonomis akimis.

— Kam šokai priešais automobilį? — klausė Katinas.

— Nenorėjau, — atsakė meškiukas. — Bėgu Aldutei vaistų parnešti. O tu norėjai mane suvažinėti! Negeras esi, Katine!



— Aldutei? Kokiai Aldutei?

— Mano Aldutei. Ją liga spaudžia, — pasakė meškiukas ir nosisuko eiti. Bet Katinas jį pagavo ir sulaikė. Ap-suko Žaliuką aplink ir pastatė akis į akį.

— Tegu paserga! — atkirto Katinas. — Va pasižiūrėk: aną dieną ji pasigavo mane ir nukirpo vieną ūsą. Dabar net automobilio kaip reikiant vairuoti negaliu. Vis traukia ir traukia į tą pusę.

Žaliukas žinojo, kad Aldutė Katinui ūsą nukirpo. Tai buvo negerai. Bet tai, ką dabar Katinas sakė, kad Aldutė nepasveiktų, buvo dar blogiau. Ir meškiukas šoko Aldutę ginti.

— Tu, Katine, pagalvok! Aldutė dar maža, ir dar ne viską gerai supranta. Kartais ji padaro, ko nereikėtų daryti. Juk Aldutės tėvelis dažnai savo ūsus apsikarpo! Ji norėjo, kad tu būtum panašus į jos tėvelį.

— Į jos tėvelį? — nusijuokė katinas. — Aš noriu būti panašus į katiną, o ne į jos tėvelį! Tegu ta Liga gerai ją suspaudžia!

— Suprask, Katine, kad ji tau tik vieną ūsą nukirpo. Dar daug liko nenukirptų! O Aldutė gyvybę turi tik vieną. Tau ūsas dar gali ataugti, o jai gyvybė nebeataugs... Todėl būk geras, paleisk mane, — maldavo Žaliukas net su ašaromis.



— Na neverk, neverk, — nubraukė Katinas koja Žaliukui ašaras. — Bet iš kur tu dabar gausi jai vaistų? Juk pats vidurnaktis.

— Iš senelės. Iš tos, kuri mane Aldutei atnešė. Aš žinau, kad ji gali išvartyti ligas.

— Kur ji gyvena?

Žaliukas pakėlė nosytę ir pauostė.

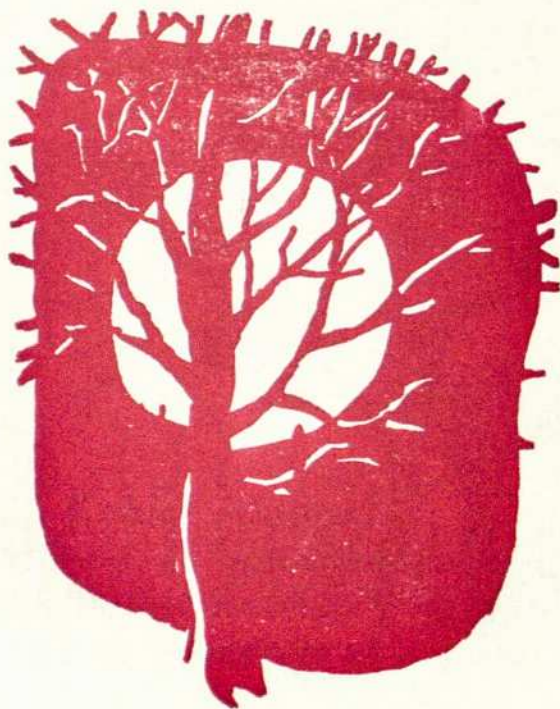
— Pauostyk, — tarė jis Katinui. — Ar jauti šiltą, ma-lonų kvapą?

Katinas truktelėjo nosim kartą, kitą, ir linkterėjo galva.

— Tai tenai ji gyvena.

— Kaip tu pėsčias ten nueisi? Toli. Jeigu nori, sėsk, pavėžinsiu.

Žaliukas net akis išplėtė, išgirdęs, kad Katinas siūlo pavėžinti. Jis žinojo, kad senutė gyvena toli, reikės gal pusę nakties jam bėgti. Todėl sutiko ir įsėdo į Katino automobilį. Katinas tuoj pradėjo važiuoti — pirma per miestą, paskui per laukus.



(Bus daugiau)

PINGVINO CEPELINO GIMTADIENIS

Teta Audronė

Artėjo Pingvino Cepelino gimtadienis. Cepelinas vis laukė, kol mamytė užsimins apie artėjančią šventę. Bet mamytė — nė žodžio...

Ir darželyje tas pats — nė vienas iš Cepelino draugų nepaklausė, kaip šiomet tą šventę švęs. Kai tik Cepelinas ką nors apie tai pasakydavo, tiek Snaigytė, tiek Ledukas lyg ir nenugirsdavo. Kartais jie savam būrelyje šnabždėdavosi, bet jei tik Cepelinas ateidavo, visi staiga nutildavo.

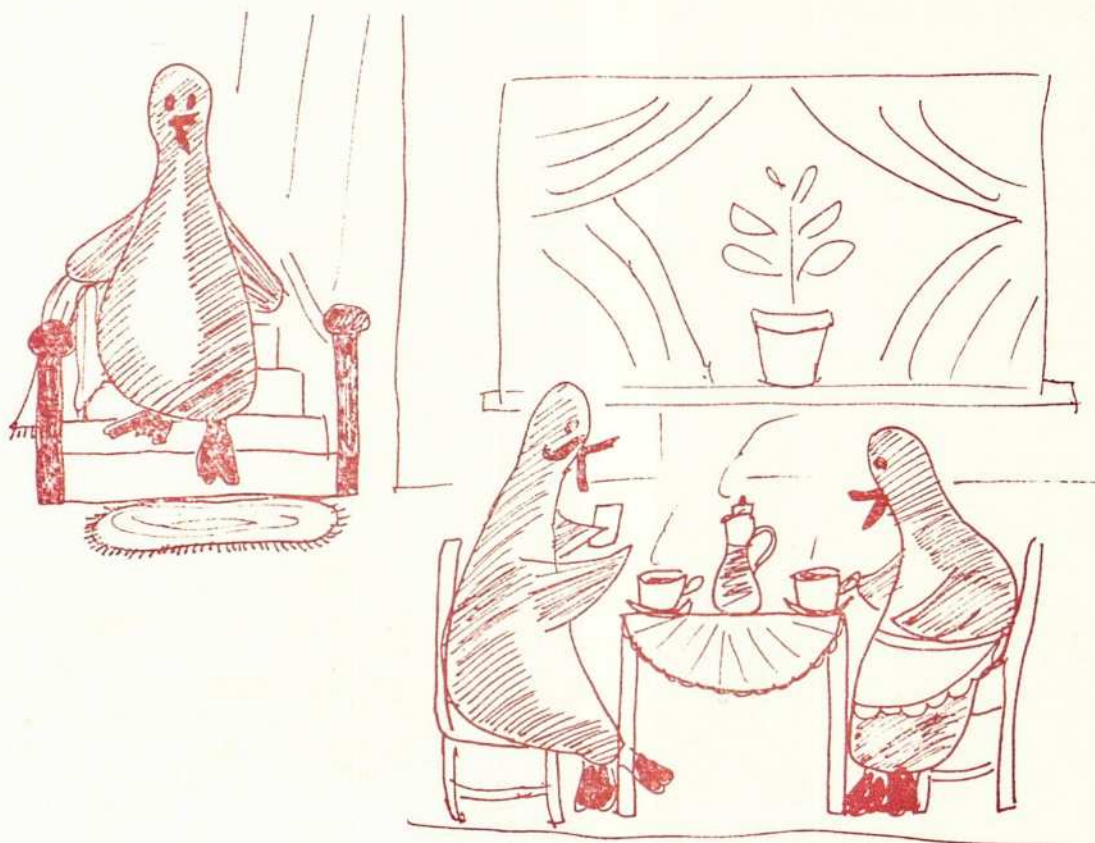


Žinoma, Cepelinui buvo labai liūdna. "Nesuprantu, galvojo jis, kodėl niekas nei namuose, nei mokykloje nenori su manim kalbėtis apie tokią svarbią šventę! Mama, turbūt, visai užmiršo, kurią dieną aš gimiau..."

Vargšas Cepelinas! Jam tikrai buvo labai, labai sunku. Dažnai net ašarėlę slapta nubraukdavo.

Ko Cepelinas nežinojo, tai kad ir jo draugams buvo sunku su juo nekalbėti. Jie nerimavo ir nekantriai laukė. Mat, ponija Pingvinienė nutarė šiais metais Cepelinui suruošti staigmeną — netikėtą gimtadienio balių. Mama įspėjo visus Cepelino klasės draugus, kurie buvo į balių pakviesti, nieko Cepelinui nesakyti.

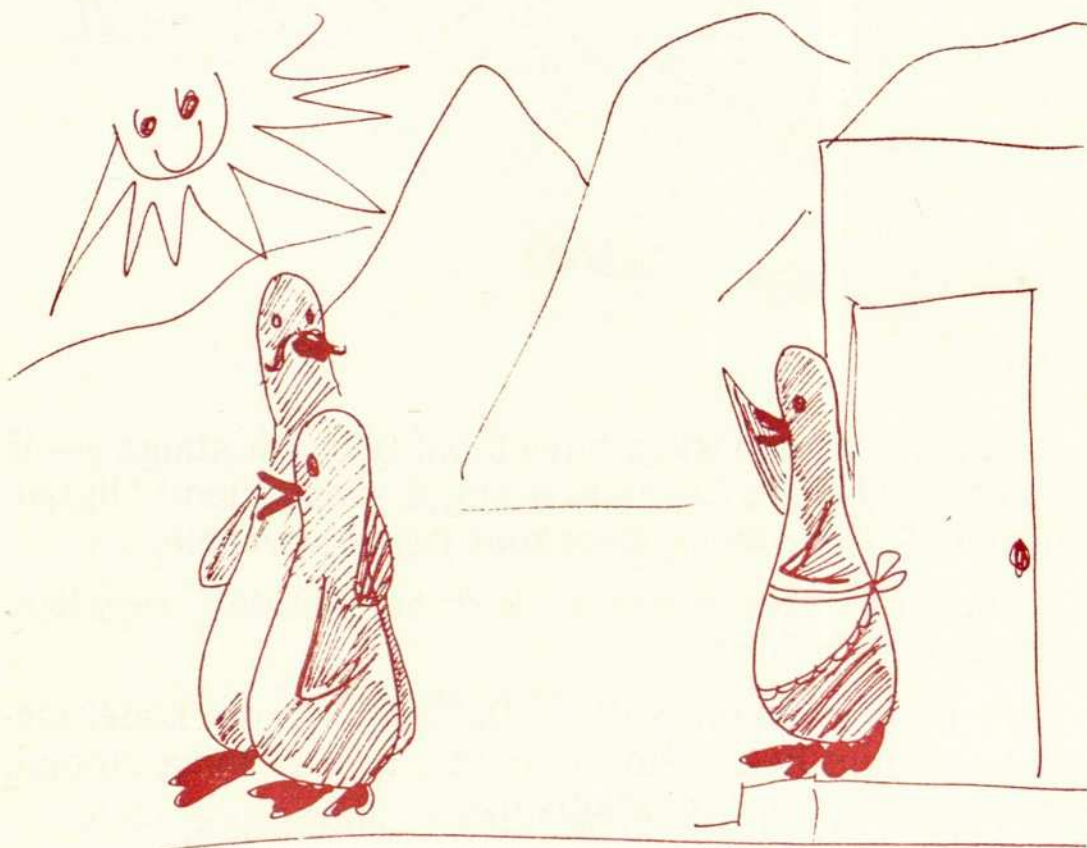
Šeštadienio rytą Cepelinas pabudo linksmas. Šiandien juk yra jo gimtadienis! Gal tėveliai prisiminę ir jam ką nors įdomaus suruošė. Nulipęs laiptais, rado tėvelius geriančius kavą.



— Labas rytas, Cepelinuk. Ar gerai išmiegojai? — klausė tėtė, jį apkabindamas.

— Labas rytas, mama, tėtė. Taip, gerai išmiegojau, — atsakė Cepelinas, dairydamasis ir lyg ko laukdamas. Bet niekur nebuvo matyti jokios dovanėlės. Nebuvo nė ženkle, kad šis rytas kuo skyrėsi nuo kasdieniško. Cepelino linksmumas mažėjo. Tėveliai užmiršo jo gimtadienį!

— Cepelinai, — tarė mama (tėtei mirkčiodama), — po pusryčių apsirenk, kad galėtum tėtei padėti nueiti į krautuvę apsipirkti.



Tėtė su nusiminusiu Cepelinu išėjo į miestelį. Tėtė turėjo daug reikalų ir Cepelinui nusibodo vaikštinėti.

Jis vis svajojo, kad tėtė ji nuves į žaislų krautuvę ir nupirks jam dovaną gimtadienio proga. Bet kur tau! Tėtė dar greičiau žingsniavo, lyg tos žaislų krautuvės nebūtų buvę! Pagaliau jie abu grįžo namo.



Įėjus į namus, viskas buvo labai tylu. Tik staiga — iš visų kampų išlindo Cepelino draugai, dainuodami "Ilgiausių metų!" Kiekvienas Cepelinui įteikė dovanėlę.

Cepelinas taip nustebo, kad nė pajudėti negalėjo. Atsipeikėjęs, sušuko:

— Tai jūs nepamiršot! . . . Dabar suprantu, kodėl niekas su manim nekalbėjo. Mamyte, tu visą laiką žinojai, kad šiandien mano gimtadienis!

— Žinojau, Cepelinuk, — juokėsi mama. — Tėveliai niekad neužmiršta tokios svarbios ir laimingos dienos! — Ir, pabučiavusi Cepeliną, ji dar pridėjo: — Na, o dabar švęskim gimtadienį kaip reikiant.

— Valio! — sutartinai sušuko visi Cepelino draugai ir draugės iš darželio. Jiems buvo linksma taip Cepeliną nustebinti.

— Mums buvo labai sunku taip ilgai išstylėti, — pasakė Ledukas ir Snaigytė.

— O aš maniau, kad niekam nerūpi, kad bus mano gimtadienis, — prisipažino Cepelinas. — Bet dabar aš jau viską suprantu!

— Kviečiu visus prie stalo, — dar paragino ponias Pingvinienės. Ir visi pingvinukai sugūžėjo prie gražiai papuošto ir vaišėmis apkrauto stalo.



Kokį puikų balių mama su tėte buvo suruošę! Priešpiečiams pingvinukus pavaišino krevečių “šuniukais”, džiovintom žuvinėm skiedrelėm ir salotom. Trečiui—banginio formos tortas. Žinoma — šokoladinis! Pagal pingvinų paprotį, ant pyrago nebūna tiek žvakių, kiek metų.

Kiekvienas svečias atneša savo žvakutę ir įsmeigia į pyragą, linkėdamas laimingų metų ir visų svajonių išsipildymo. Cepelino pyragą puošė net penkiolika žvakių!



Po vaišių Cepelinas atidarinėjo dovanėles, jomis džiaugėsi ir dėkojo draugams. Jis gavo visokiausių žaidimų, knygų ir mašinelių. Jūratė ir Pauliukas iš Australijos jam atsiuntė kimštą kengūrėlę. Jie atsiprašė, kad negalėjo atvykti, nes lankė mokyklą ir dar neturėjo atostogų.

Vėliau pingvinukai žaidė įvairiausių žaidimus: užsiėmė kabino ūsus ant ruonio, mėtė kamuolį į taikinį, lenktyniavo. Niekas nepastebėjo, kad jau laikas namo. Prieš išsiskirstant, Cepelinas tarė:

— Ačiū visiems už dovanas! Ir štai jums atminčiai — krepšiuokas saldinių ir balionų.

— Ačiū už tokį smagų balių, — dėkojo pingvinukai, atsisveikindami.

Visiems išėjus, Cepelinas dar padėkojo ir tėveliams. Padėjo viską sutvarkyti. Jiems baigus, tėveliai pasisodino Cepeliną tarp jų:

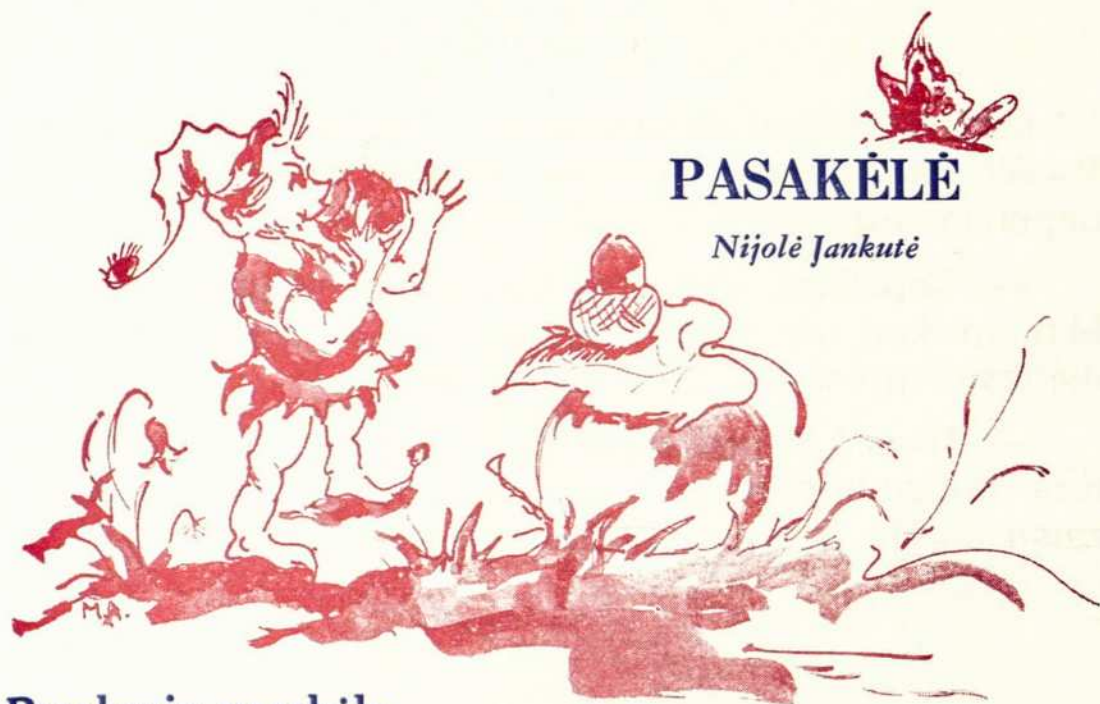
— Cepelina, mes dar turim tau vieną staigmeną. Manom, kad tau patiks, nes jau seniai prašai. Už kelių mėnesių turėsi sesutę arba broliuką...

— Tikrai? Nejuokaujat?! — nudžiugo Cepelinas. — Kaip smagu būtų turėti broliuką, su kuriuo galėčiau kartu žaisti... Na, ir sesutė būtų neblogai...



Cepelinas pabučiavo tėvelius.

— Ši paskutinė — tai puikiausia gimtadienio dovana! Vos galiu sulaukti!



PASAKĖLĖ

Nijolė Jankutė

Pasakysiu pasakėlę,
Kaip nykštukai pieną gėrė, —
Po lašiuką kliuku-kliuku
Iš mažyčių puodeliukų.

Tie mažyčiai puodeliukai
Buvo ažuolo giliukai.
Stalas, — lapeliu apklotas, —
Buvo baravyko kotas.

O ant stalo dar ragaišis,
Kad skanesnės būtų vaišės, —
Eglės spygliu suraikytas
Gėlių dulkėm nubarstytas.

Tai nykštukai čia puotavo
Ir linksmas dainas dainavo.
Barzdas glostė, valgė, gėrė...
Ak... nutrūko pasakėlė...



JUOKIMĖS

Tėvas: Apvylei mane, Petriuk. Žadėjau tau nupirkti dviratį, jeigu būtum išlaikęs egzaminus. Ką gi tu veikei, kai reikėjo mokytis?

Petriukas: Mokiausi važiuoti dviračiu.

~ ~ ~

Simas: Aš žinau ką daryčiau, jei būčiau milijonierius.

Rimas: O ką?

Simas: Nieko!

~ ~ ~

Mama: Tai kaip sekėsi tavo piešimo pamoka, Rūtele?

Rūta: Nelabai gerai, mamyte. Mūsų mokytoja tokia keista. Ji man liepė nupiešti bažnyčią, o davė visai mažą lapą popieriaus. Kaip aš ant jo galiu nupiešti tokią didelę bažnyčią?



Romas: Aš bijau čia eiti — tas šuo taip baisiai loja.

Tomas: Argi nežinai patarlės, kad šuo, kuris garsiai loja, nekanda?

Romas: Aš žinau, bet ar tas šuo ją žino?

~ ~ ~

Fotografas: Ponia, jūs atrodysit labai susiraukusi šioje nuotraukoje.

Ponia: Palaukit minutę, kol nusiimsiu savo naujus batus!

~ ~ ~

Žiūrovas: Ką šis paveikslas vaizduoja?

Menininkas: Pasaulio pabaigą.

Žiūrovas: Tiesa, jis tikrai baisus!

Mokytojas: Jei aš padėčiau tris kiaušinius, o tu Jonuk, padėtum dar keturis, kiek tada būtų kiaušinių?

Jonukas: Aš nežinau kaip su jumis, pone mokytojau, bet aš kiaušinių nededu.

~ ~ ~

Jurgis: Kodėl žmogaus plaukai greičiau pražyla, negu barzda?

Juozas: Todėl, kad jo plaukai apie dvidešimt metų senesni už barzdą!

~ ~ ~

Ponia: Vaike, ką tu veiki toje oboelyje?

Vaikas: Ar nematot užrašo, kuris sako, kad negalima lipti ant žolės?

~ ~ ~

Motina: Ponia mokytoja, Onutė negali šiandien ateiti į mokyklą. Ji susirgo, beruošdama pamokas. Ką gi jūs ten mokot, kad vaikas susirgo?

Mokytoja: Nieko ypatingo. Tik paklausiau kaip ilgai truktų suvalgyti dvidešimt obuolių, jei galima vieną suvalgyti per pusantros minutes.

Motina: Na, Onutė vos penkioliktą obuolį pragaužė.

~ ~ ~

Berniukas: Keturiasdešimt aštuonias dešreles, prašau.

Padavėjas: Nejaugi tu tiek daug suvalgysi!

Berniukas: Oi ne, aš turiu dar du draugus!





I, II, IV, VI — paruošė Daiva de Sa Pereira

III — paruošė Jonas Balsevičius

I. ATRASK!

Kiek žodžių gali sudaryti iš raidžių, kurios naudojamos šiuose žodžiuose: BAISI BAIDYKLĖ?

II. KAUKIŲ BALIUS

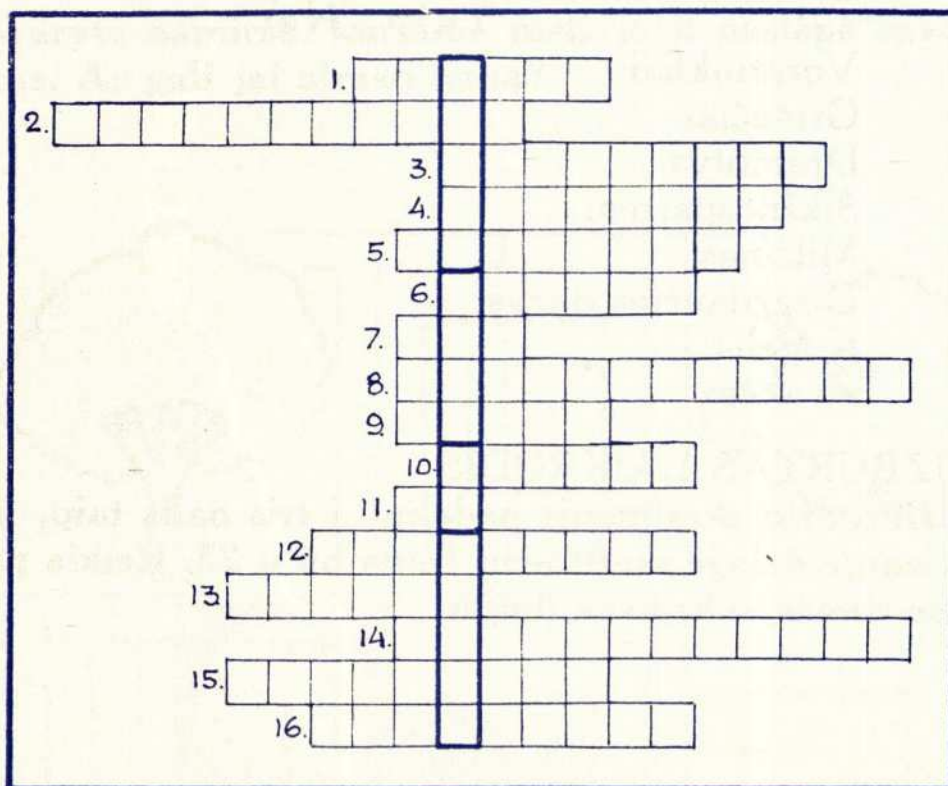
Jonukas ruošiasi kaukių baliui. Pernai jis vaizdavo astronautą, o šiemet negali apsispręsti, kaip apsirengs. Ar gali jam padėti? Nuspalvink visus kvadratus, kuriuose yra pasikartojančios raidės. Nenuspalvotos raidės sudarys žodį, kuris nurodys Jonukui, kaip pasipuošti kaukių baliui.

I	V	M	Ū	M	L	H
C	N	Ū	F	I	B	R
R	T	D	C	A	Y	F
K	H	Y	Ė	Y	O	O
T	B	L	L	N	V	R
A	K	T	O	P	A	P
V	K	B	B	P	Ū	S



III. ATSPEK!

Reikia įspėti reikalingus žodžius. Jei pataikysi, skaitant iš viršaus žemyn, bus keturių žodžių patarlė.



1. Daiktas, reikalingas jojant arkliu.
2. Bendruomenės vadovas.
3. Mokslas apie gyvūnus.
4. Herojus lietuviškai.
5. Mažas kaimas.
6. Mandagus kreipimasis į asmenį.
7. Suk, ratelį. . ."
8. Savaitės diena.
9. Girdimas garso atsikartojimas.
10. "..... penki lapai, dobilėlio trys lapeliai. . ."
11. Kiekinis skaitvardis.
12. Jauna panelė.
13. Dovanotas daiktas.
14. Bent ko pavaizdavimas popieriuje.
15. Kalėdų senelio palydovas.
16. Pyragaitis arba

IV. KĄ RASTUM?

Ką galėtum rasti sename, apleistame, užburtame name? Prie kiekvieno žodžio pažymėk taip, ar ne.

Taip Ne

Voratinkliai
Griaučiai
Dramblys
Šikšnosparniai
Milžinas
Girgždančios durys
Kugelis
Žvakės

V. UŽBURTAS LAIKRODIS

Laikrodžio skaitmenis padalink į tris dalis taip, kad kiekvienoje dalyje skaitmenų suma būtų 23. Reikia naudoti ne tiesias, o kreivas linijas.



VI. UGNELE RAGANYTĖ

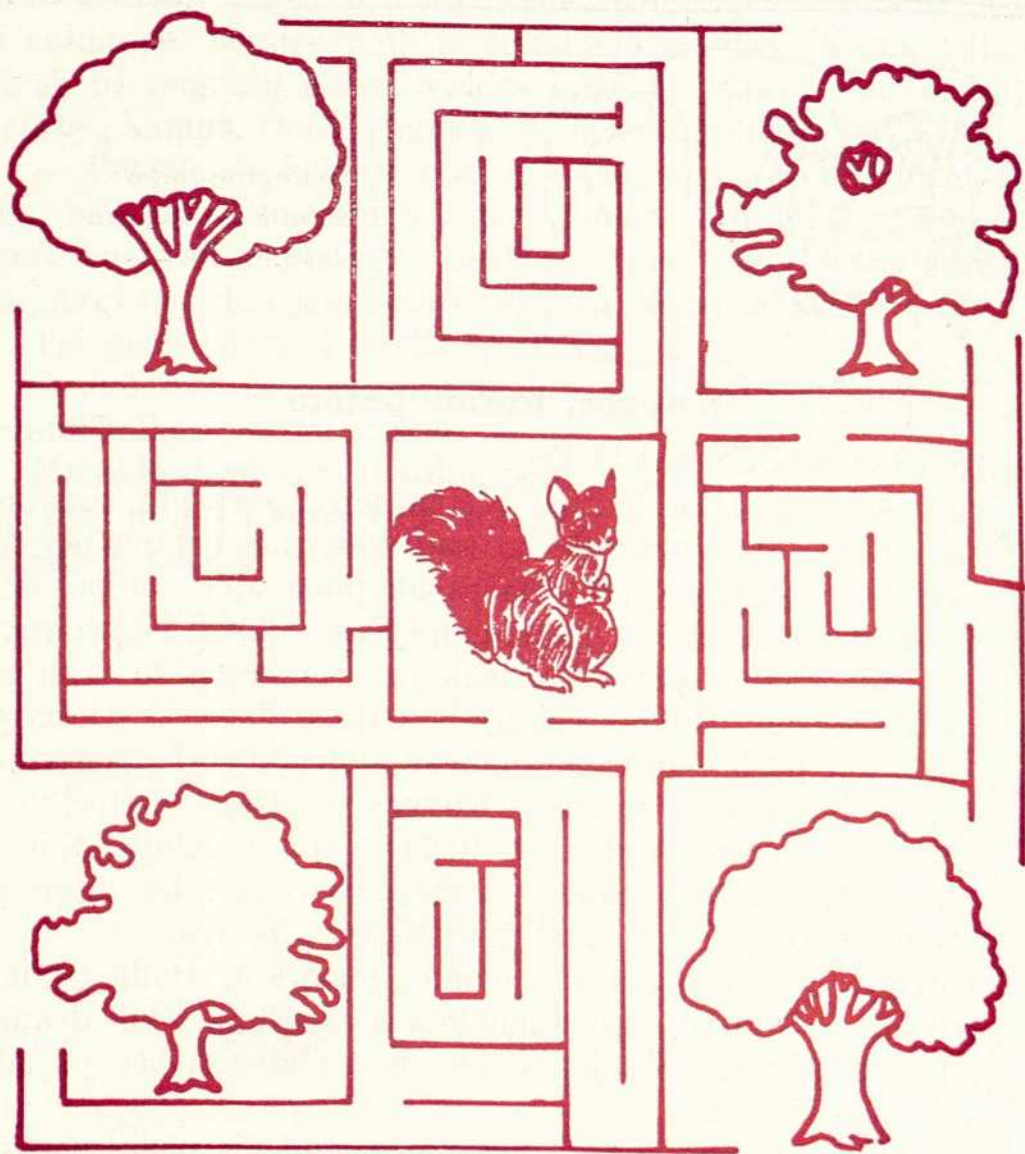
Įrašyk reikalingus žodžius.

Ugnelė Raganytė buvo septynerių raganėlė. Rudenį ji pradėjo lankyti lituanistinę Visus vaikus tėvai atvežė automobiliais, bet Ugnelė atskrido ant Visiems susėdus, mokytoja paprašė Ugnelės nusiimti Vaikai prapliupo, nes ant raganėlės galvos tupėjo Per pietų pertrauką, Ugnelė suplojo rankomis, ir tuojuo pasirodė padengtas su visokiausiais Kai reikia atlikti pratimus, Ugnelė pamoja, ir jis viską jai parašo. Dabar visi vaikai pavydi raganytei.

šluotos, metų, varlė, juokais, mokyklą, pieštukui, stalas, kepurę, valgiais.

VII. PADĖK VOVERYTEI!

Voverytė pamiršo, kuriame medyje ji paslėpė savo riešutus. Ar gali jai atrasti kelią?



(Galvosūkių atsakymai psl. 32)



*Zoologijos sodas
Aidas Kuolas, 4 m.
Duxbury, MA*

Knygos, kurios patiko

PARKAS ANAPUS GATVĖS

Man ši knyga labai patiko. Ji labai gerai parašyta, turininga ir įdomi. Man ji patiko dar dėl to, kad skaitymas nebuvo per sunkus. Buvo aišku, kas vyko. Čia pasakojama apie vaikus, kurie yra mūsų amžiaus ir turi įdomius gerus ir blogus išgyvenimus.

“Parkas anapus gatvės” pasakoja apie šeimą su trim vaikais, kurie gyvena Illinois valstijoje. Algis, Vytas ir Dalia gyvena prie pat parko, kuriame biau rūš motociklistai pardavinėja narkotikus ir gąsdina žmones. Knygos pradžioje motociklistai atvažiuoja į salę, kur Algis ir jo draugai turi tautinių šokių repeticiją. Motociklistai niekam neleidžia išeiti iš salės. Algis pabėga ir pašaukia policiją, kuri motociklistus išvaro.

Knygoje yra dar daugiau įdomių nuotykių. Dalia įsimaišo su netikusiais draugais, kurie naudoja narkotikus. Vyto draugas plaukdamas prigeria. Vytą pagauna motociklistai, bet jis labai įdomiai iš to išsisuka.

Daugiau jums nesakysiu, nes noriu, kad jūs patys perskaitytumėt šią labai gerą knygą.

*Rūta Bričkutė
Bostono lit. mokykla*

VAIKŲ KNYGELĖ

Ši knyga turi daug pasakų, kuriose rasi pamokymų. Viena pasaka iš šios knygos yra apie Petrelį ir Onelą.

Martynaičių sodžiuje gana gerai gyveno ūkininkas vardu Petras ir jo žmona, Ona. Jie turėjo sūnų, vardu Petrelis ir dukterį Onelą.

— Vaikai, kelkitės! Išviriau kukulius, — kvietė mama. Vaikai atsikėlė, nusiprausė ir sėdo prie kukulių.

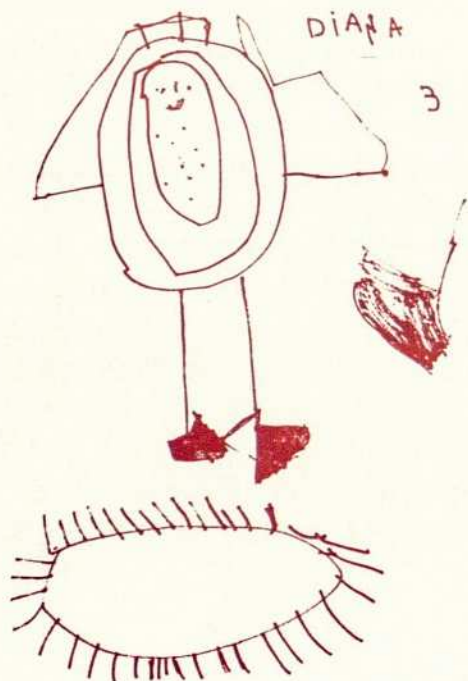
— Norite valgyti poterių nesukalbėję? — tarė mama. Vaikai suklaupė, persižegnojo ir sukalbėjo maldas. Mama pabarė Petrelį už negražų elgesį maldos laike ir nedavė jam kukulių. Pastatė į kampa. Onelą paglostė ir davė kukulių.

— Petreli, — kalbėjo mama, — myliu tave kaip pirmutinį sūnų, bet mylėdama noriu į gerą žmogų užauginti... Dievulis mums duoda šilumą ir lietų. Leidžia javams užderėti ir mus maitina. Argi nereikia jam rytą ir vakarą ačiū pasakyti?

Tai girdėdamas, Petrelis apsisverkė.

— Jau, motule, suprantu, kad reikia melstis ir tinkamai poterėlius kalbėti, — bet valgyti noriu!

Mamytė davė jam kukulius, bet tie jau buvo užšalę ir sukiėtę. Nuo to laiko Petrelis ir Onele kas rytą ir vakarą neliepiami klaupdavo melstis.



P. Kazlas

Bostono lit. mokykla

Piešinys Dijanos Gulbinaitės, 3 m.

Kriaučeliunų vardo

Montessori Vaikų Nameliai

Chicago, IL

PUPUČIO DIENA

Puputis atsikėlė labai anksti ir ėjo valgyti pusryčius. Jo mama dar miegojo. Jis ėjo prikelti mamytę. Buvo graži diena. Puputis išėjo žaisti su kitais peliukais. Jis žaidė kavones, ir Puputis įlindo į krūmus. Peliukai negalėjo jo rasti ir Pupučio mama negalėjo. Puputis bėgo namo, bet peliukai jį pamatė. Jie bėgo pas-kui, bet Puputis užrakino duris ir nu-ėjo televizijos žiūrėti. Jam patiko. Peliukai rado skylę ir įlindo. Puputis pašaukė mamą, bet ji neatėjo, tik peliukai atėjo. Tada Puputis bėgo pas mamytę. Jo mamytė virė vakarienę, paskui jie valgė. Kai Puputis baigė vakarienę, jis užmigo.

*Raminta Rudytė, 7½ m.
Newark, Delaware*



*Puputis ant ratukų
Rimas Rudys, 5½ m.
Newark, Delaware*



*Puputis su skėčiu
Raminta Rudytė*

KAIP ATsirado ŽVAIGŽDĖS

Seniai, labai seniai žemėje buvo linksma ir visur gražu, bet tiktai dienos metu. Saulei nusileidus, žmonėms darėsi liūdna. Tamsoje žmonės nieko negalėjo matyti, išskyrus tik vieną baltą, blizgantį mėnulį.

Pagaliau angelams paliko labai liūdna, net ir danguje. Dievas dėl to labai susirūpino. Jis pradėjo galvoti, kas daryti. Dievas su angelais danguje gyveno auksiniuose rūmuose. Jis pagaliau nutarė sudaužyti tuos aukso rūmus į smulkiausias dalelytes. Sudaužytos rūmų dalelės išsibarstė ir pasklido po visą juodą dangų.

Mes dabar pažiūrėję juodą naktį į dangų, matome nesuskaitomą skaičių tų žibančių dalelių. Mes jas vadiname žvaigždėmis. Nusileidus saulei, ima šviesti danguje žvaigždės — tai yra, "angelų auksas".

Lina Radžiūtė, 12 m.

Otavos lit. mokykla

Kanada

IŠ KUR LAKŠTINGALA?

(atpasakojimas)

Senovėje Lietuvoje augo didžiausi miškai, kuriuose buvo daug žvėrių ir paukščių. Tuose miškuose gyveno ir mūsų protėviai. Jie statė iš medžių namus, valgė žvėrių mėsą, dėvėjo jų kailius. Mūsų protėviai mylėjo savo kraštą ir mėgo dainas. Jie klausydavo paukščių giesmių, bet jos neįstengė sužavėti jų širdžių. Liūdna buvo mūsų protėviams.

Pagaliau visi nutarė siųsti pas vyriausiąjį dievą Perkūną gražiausią mergelę Lakštingalą, kad ji paprašytų sutverti tokį paukštelį, kuris savo giedojimu žavėtų žmonių širdis. Patiko Perkūnui žmonių prašymas, bet dar labiau patiko Lakštingala. Jis pavertė ją paukščiu, kad ji niekuomet nemirtų.

Žmonės ilgai laukė sugrįžtant Lakštingalos. Pagaliau vieną dieną jie pamatė dar nematytą paukštelį, čiulbantį nepaprastai maloniu balseliu. Tas čiulbėjimas juos sužavėjo. Jie pavadino tą paukštelį Lakštingala, nes suprato, kad tai nepaprastas paukštelis. Nuo to laiko, kai lietuvis išgirsta lakštingalą čiulbant, jis visada maloniai jaučiasi. Lakštingala — mylimiausias lietuvių paukštelis.

Jonas Balsys, 15 m.

Otavos lit. mokykla

Kanada



Įdomūs faktai

apie gyvulius ir žvėris

KROKODILAS — POVANDENINIS LAIVAS

Krokodilas yra natūralus povandeninis laivas. Kai jis medžioja, pasineria vandenyje taip, kad vien tik jo nosies šnervių galiukai kyšo virš vandens. Jo šnervės turi specialius vožtuvėlius. Jų dėka, jis gali likti pasinėręs vandenyje labai ilgą laiką.



GORILA — IŠTIKIMAS SARGAS

Gorilų patinai miega ant žemės prie to medžio, kuriame yra įsikūrusi jų šeima. Jie taip daro apsaugoti savo šeimą nuo mirtino priešo — leopardo.

KIAULĖS DAUG NEĖDA

Sakome, kad “ėda kaip kiaulė”. Tačiau kiaulė iš tikro daug neėda. Daugelis gyvulių, net ir pats žmogus, gavęs labai mėgstamo maisto, kartais suvalgo per daug ir suserga. Tačiau kiaulė niekada nepersiėda, nežiūrint, kiek maisto gautų.



SLIEKAS LENDA IŠ ŽEMĖS

Sliekas kvėpuoja per savo odą, jeigu yra pakankamai deguonies žemėje. Kai palija, vanduo apsemia slieko namus ir jam pritrūksta deguonies. Tada jis išlenda į paviršių. Tačiau žemės paviršiuje jam gresia du pavojai — paukščiai ir saulės spinduliai. Akių sliekas neturi, bet jo oda yra labai jautri saulės spinduliams. Sliekas negali jų pakęsti. Jis slenka į pavėsį pasislėpti nuo šviesos.

ARKLIAI SERGA JŪROS LIGA

Veisliniai arkliai yra labai galingi ir greiti — todėl jie naudojami lenktynėms. Jie gali bėgti didelius atstumus neįtikėtinu greičiu. Tačiau jie nepakelia kelionės laivu, suserga jūros liga. Po tokios kelionės jie būna nepajėgūs bėgti lenktynėse net šešis mėnesius.

KODĖL ŽĄSYS EINA ŽASELE

“Eiti žasele” reiškia eiti eilutėje vienas po kito. Žąsys taip daro. Naminės žąsys išaugo iš laukinių. Laukinių žąsų lizdai būna prie vandens, paslėpti nendrėse. Mažas žąsiukas, išsiritęs iš kiaušinio, turėdavo šliaužti per dumblą ir žolę į augštesnę pievą maisto gauti. Žąsiukai taip šliauždavo vienas paskui kitą. Nors naminės žąsys neturi tos bėdos, nes augo kitose sąlygose, bet jos tvirtai laikosi savo protėvių “palikimo” ir eina žasele.

ŠUO IR ARKLYS PRAKAITUOJA

Vasarą, kai dienos labai šiltos, ūkyje galima pamatyti sušilusį, šlapiais nuo prakaito plaukais arklių. Bet ar kada matėte nuo šilumos peršlapusiu kailiu šunų? Ne. Šuo niekada neperšlampa nuo prakaito. Arklys prakaito garus išleidžia per odą. Šuo iškiša liežuvį sušilęs ir garus išleidžia per gerklę.



PELĖDA — TYLUS PAUKŠTIS

Kai paukščiai skrenda, galima girdėti jų sparnų šlamėsį. Bet pelėdos sparnai yra tokie minkšti, kad jų plasnojimas nesudaro jokio garso. Naktį pelėda gali praskristi pro pat žmogaus galvą ir jis visai jos nepastebės. Šis tylus skridimas pelėdai yra naudingas medžioklei.



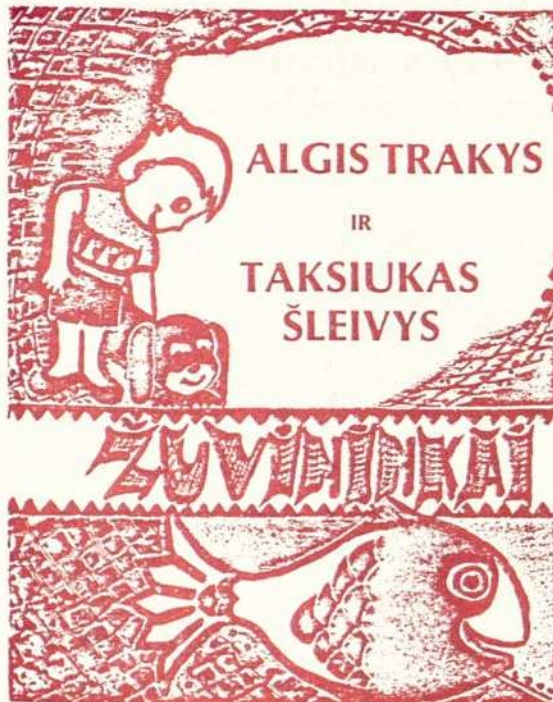
DRAMBLYS NEGERIA STRAUBLIU

Ar manei, kad dramblys naudoja savo straublį vandeni siurbti, kad galėtų atsigerti? Netiesa. Dramblys straubliu prisisiurbia vandens, bet tada jis tą vandenį purškia sau į burną ir taip atsigeria. Yra buvę atsitikimų, kad laukiniai drambliai, apsiginti nuo medžiotojų, pritraukė į straublius vandens ir smarkiai apipurškė medžiotojus.

AR ŽINAI SKIRTUMĄ?

Ar žinai skirtumą tarp gyvulio ir žvėries? Gyvulys — naminis, prijaukintas; žvėris — laukinis.

NAUJA KNYGA VAIKAMS



ŽUVININKAI — Algirdo Gustaičio nauja knyga iš serijos "Algis Trakys ir Taksiukas Šleivys".

Gausiai keliomis spalvomis iliustruota dailininkės Jinos Leškienės.

Knygelė turi 32 psl., spausdinta Morkūno spaustuvėje Čikagoje, išleista JAV Švietimo Tarybos.

Geras skaitinys pradžios mokyklos vidurinių skyrių mokiniams.

Kaina — \$2.00.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. Skylė, badas, bala, baili, baldas, klaida, laiba, laikas, sėkla, dalykas, aidas, labas, kas, alkis, kai, ėda, ir t.t.
- II. Indėnas.
- III. 1. balnas, 2. pirmininkas, 3. zoologija, 4. didvyris, 5. kaimelis, 6. tamsta, 7. suk, 8. trečiadienis, 9. aidas, 10. dobilo, 11. du, 12. mergužėlė, 13. dovana, 14. iliustracija, 15. nykštukas, 16. sausainis. Patarlė: LAZDA TURI DU GALUS.



- V. Laikrodžio skaitmenys gali būti taip suskirstyti kreivomis linijomis. Kiekviena dalis sudaro 23.